

(třetí a poslední reportáž z festivalu Prázdniny v Telči)

Čas v Telči letí rychlým tempem jako všechno příjemné, na co po celý rok vzpomínáme. Než přejdu k popisu koncertů, nelze zapomenout na ty, bez nichž by od rozvoje elektroniky nebyly hudební zážitky dnes myslitelné. Těmito lidmi jsou zvukaři. S letní Telčí a koncerty na zámku je už řadu let spojeno jméno Jana Friedla, nenápadného muže, většinou v čepičce se štítkem. Tento zvukař má osobitý humor a pamatuje historie kapel i festivalů. Občas si některé kapely přivážejí svého dvorního zvukaře, například Žalman a spol. Míru Hrona, nebo Garcia Jiřího Maška. Zvukařům patří vždy neméně stejný potlesk jako účinkujícím.

Ve čtvrtek 30. 7. odpoledne se na Kocouří scéně střídaly dvě kapely. **Jen tak tak** z Jindřichova Hradce to nemá do Telče daleko. Poprvé jsem v kapele viděl a slyšel nástupkyni čerstvé maminky Míši Vadové, Kláru Šimkovou. Kláru Šimkovou jsem poprvé viděl na finále Folkového kvítku. Po pár písních jsem v duchu kapelníkovi Mildovi Vokáčovi blahopřál, protože nová zpěvačka je terno. Se stálicí Nelou Mládkovou si ve dvojhlosech rozumí a i sólově to nově zpěvačce zní hezky. Milda Vokáč pořád skládá své hezké a příjemné písničky, nejde mu v žádném případě o hudební Olymp, a tak se diváci po celou hodinu vystoupení příjemně usmívali.

Kapelu **Marien**, původně a dosud částečně z Pardubic, jsem naposledy slyšel na festivalu Okolo Třeboně. Již tam jsem zaznamenal, že post zpěvačky obsadila Mirka Rosendorfová, bývalá zpěvačka dnes už neexistující kapely Magison. Uvedená změna je záskokem po dobu mateřské dovolené Zdeňky Němcové. Písně z dílny Víti Troníčka jsou balzámem na duši a moc pěkně se poslouchají, ale to ví v podstatě každý, že?

Tramprská kapela **Tempo di vlak** z Ostravy zahájila koncert na zámku. Trampům, a nejen jim, není třeba tuto kapelu příliš představovat. Dobrých tramprských kapel, stejně jako nových dobrých tramprských písní, není nadbytek. Přesto zcela specifický dnes český, dříve československý, fenomén stále žije. Tempo di vlak přišli, zahráli a měli úspěch. Jsou držiteli několika cen, a to jak na Portě, tak i na Zahradě a jistě zaslouženě.

V Telči v létě, ale ani v zimě, nesmějí chybět budějovičtí **Nezmaři**, kteří se přehoupili přes třicítku let trvání. Od roku 2002 mají jen jedinou zpěvačku. Šárka Benetková není jen interpretkou, ale i skladatelkou a jejím hudebním nástrojem jsou klávesy. Nezmaři předvedli, že si stále drží standard kapely s mnoha příznivci a fanoušky. Myslím, že o tom svědčí i můj odhad, že na tomto koncertu bylo zatím nejvíce diváků.

Nezmaři si pozvali jako hosta Mirko (Mikiho) Ryvolu, s nímž již řadu let vystupovali a vydali i desku s jeho písněmi. **Miki Ryvola** se dostavil odhadem v poslední třetině koncertu, usedl, vzal do ruky kytaru a ukázal, jak má vypadat špičková tramprská a nejen tramprská píseň. Již zmíněná kapela Tempo di vlak zahrála píseň Tunel jménem čas. Tahle a ostatní písně bratří Ryvolů povýšily nenápadně tento žánr z lesů, vod a strání do nadčasové polohy, kde není jen obvyklé klišé dohasínajících ohňů a rachotících vlaků, ale je zde kus osobité poezie a zapamatovatelné a zdánlivě jednoduché hudby. Výsledkem je dílo překonávající tvůrce, dílo vytvářející lidové písně v tom nejlepší slova smyslu. Osamělé město zpívalo celé nádvoří. Nocturno se tentokrát přesunulo na náměstí do restaurace U Zachariáše. V této restauraci vám obvykle po desáté hodině nenabídnou už nic k jídlu a blikají světla značící zavírací hodinu. Tentokrát výjimka byla pravidlem. Na improvizované scéně vystoupili **Stránici**, již tradičně s Víťou Troníčkem a basistou a baskytaristou Feďou Opočenským. Stránici navázali na produkci balzámu na duše rozdáváného Miki Ryvolou a posléze byli doplněni i Mírou Ošancem za účelem vyznání trojici Peter, Paul and Mary. Přes problémy spojení koncertu s provozem restaurace bylo těm, kteří mají Veroniku a Luboše Stráníkovy rádi, hezky na duši. Večer pokračoval jamem dlouho po půlnoci.

V pátek 31.7. na Kocouří scéně měla pražská kapela **Hluboké nedorozumění** počasí tak „akorát“. V minulých letech byla buď zima a déšť, nebo vedro. Tak si kapela ke své první desce nadělila hezké počasí a divákům pohodu. Hluboké nedorozumění je kapela jako stvořená pro jamy a ve spojení s jinými podobnými, jako je Šantré či Epy de Mye, podává důkaz, že i mezi muzikanty funguje přátelství. Ono to „srdíčkování“ ve folku není vůbec samozřejmé, protože i zde platí zásada „proč by to ve folku mělo být jinak?“. Všude jsou prubířským kamenem peníze a nejsou-li a není-li ani závist, je to skutečně krásné i bez frází o „srdíčkách“ a „kamarádských kruzích“. Právě u Hlubokého nedorozumění s jeho zpěvným a většinou tramprským repertoárem mám stále dojem, jak je to hraní baví. Tak vydržte.

Libereckou **Anabázi** jsem potkal poprvé a zároveň jsem ihned nepoznal ostříhaného Martina Mráze, který hraje na klávesy. Anabáze hraje moderní dravou hudbu s expresivním zpěvem Petra Čermáka, ale přiznám se, že po několika skladbách jsem šel načerpat síly ke stánkům s jídlem, kde jsem ovšem o sílu zpěvu nepřišel.

Zámecké pódium spojilo v podstatě dvě generace kapel. Zlínskou kapelu **AG Flek**, která za více než třicetiletou dráhu vystřídala řadu sestav, sleduji zejména od jejího ne tak dávného znovuzrození. AG Flek ve své době, zejména s původní sestavou s Karlem Markytánem, Ivo Viktorínem, Josefem Šobáněm a zpěvačkou Blankou Tábořskou, přikovával či naopak zvedal

své generační souputníky ze židlí. Dnes stojí jmenovaní opět spolu na jevišti. K nim přibily bicí Davida Velčovského a především kytara Michala Vašíčka. Výkon posledně jmenovaného mě doslova válcoval po duši. Vašíček s klidem Angličana či Luboše Andršta

sype do lidí perly ze strun. Tak trochu vedle něj zaniká kytara Karla Markytána. AG Flek se většinou vrací do minulosti a je otázkou, nakolik jejich skladby oslovují generaci jejich dětí? Pro jejich generačního vrstevníka je to krásný návrat. Je jasné, že Carpe Diem s Redlovým textem, či Blázní umírají nadvakrát budou stále oslovovat. Zpěv francouzsky půvabné Blanky Táborské je rovněž tím, na co vždy a rád čekám.

Liberecký **Jarret** v Telči chybět nesmí. I neskální fanoušci si všimli, že Michal „Vlasta“ Třešňák byl vystřídán vysokým kytaristou a zpěvákem Vítkem Příkazským. Nová posila kapely má vzhled obrýleného britského studenta a jeho jevištní humor, včetně hry na klávesy, mě o tom přesvědčil. Jarret se poslední dobou snaží přitvrzovat a ve vzduchu je již delší dobu cítit přání zaplňovat i pódia rockových festivalů. Výbušnina v hlasívkách Hany Skřivánkové, která si s folkovým publikem může dělat po pár písních co chce, tomu zcela jistě nahrává. Jarret přidal k vystoupení i promítací plátno, podobně jako při křtu CD Vztahem zapni v Liberci. Dramaturgicky však nebylo dobré, že plátno nebylo za kapelou, ale vedle ní, což vede ke tříštění pozornosti. Důvodem byly zcela jistě možnosti pódia v Telči, ale ne vše se i slavnému Jarretu povede. Jinak nemám k výkonu kapely, co bych ještě dodal.

Po Jarretu bych si večerního **Vladimíra Václavka** s bubeníkem Milošem Dvořáčkem příliš neocenil a tak jsem koncert nenavštívil.

Sobotního „Kocoura“ zahájilo pražské **Hořký kafe** (hezké spojení koncovek, co?) s hostující Hanou Kopřivovou, tedy stejně jako loni. Svěbytné a muzikantsky náramné projevy Petra Babce a Jana Rejhona řadím do šuplíku „velmi oblíbené“ a nemám důvod zařazení po jejich koncertu na náměstí měnit ani v nejmenším. Z příčin večerního stravování jsem budějovickou kapelu Alreens a jejich keltský repertoár jen slyšel. Tak, doufám, jindy.

Cimbal classic jsem již delší dobu neviděl. Několik vteřin jsem přemýšlel, kdo je za cimbálem, ale zjistil jsem, že je to ostříhaný Dalibor Štrunc. Bohužel jsme slyšeli i smutnou zprávu, že již není mezi námi jejich kokršpaněl Balík, jemuž je věnována píseň Člověčina, která samozřejmě na jeho počest zazněla. Jinak zněly nové i ty starší a jako vždy mi běhal mráz po zádech při písni *Vrávorám*.

Na budapešťskou kapelu **Klezmer R's** jsem se docela těšil. V Budapešti žije dodnes, přes

vyvraždění mnoha osob během vlády Šípových křížů, početná židovská komunita a tak jsem očekával ty pravé kořeny stylu klezmer. Koncert dobrou angličtinou komentovala klarinetistka Orzsi Szilágyi, ale vše znělo až příliš připraveně a vypočítavě na publikum, vnímající spíše povrch, než podstatu. Asi to nebyl v pravém smyslu klezmer, tak brilantně loni podaný Létajícím rabínem. Zněla i populární Kaťuša, nutící ke zpěvu všechny, kteří se ji učili čtyřicet let v rámci povinné ruštiny. Přiznám se otevřeně, že jsem koncert tak v polovině opustil. Navíc bych jako dramaturg dal Címbal classic na konec a ne na začátek, protože není nic hezčího, než odcházet do letní noci s jeho hudbou. Dvojici z Bratislavy s názvem Longital, což je prešpurský název pro bratislavskou část Dlhé diely, jsem v Telči viděl několikrát, a tak jsem se jim v duchu omluvil a na koncert nešel.

Nedělní horké letní odpoledne patřilo od sedmnácti hodin **Daně Houdkové**, tentokrát jen s kytarou, a jejímu mužskému kytarovému protějšku

Martinu Rousovi

. Protože oba znám více než dobře, přesvědčil jsem se o jejich písničkářských kvalitách zdálky a ve stínu s porcí zmrzliny.

Večer patřil jako první pražské kapele **Sekvoj**. Sekvoj po mnoha letech natočila svou další desku **Země na obzoru** a poprvé vystoupila na zámeckém nádvoří. I tak zkušení muzikantští borci jako Oldřich Dolejš a Pavel Hurt měli asi ve skrytu duše trému, ale samozřejmě zbytečně. Publikum přijalo jejich zpěvný repertoár s kořeny stylu let devadesátých minulého století vlídně a s potleskem. Takových kapel, stále držících hudební trampskou osadní vlajku, jako je Sekvoj mnoho není. Jako druhá vystoupila bluegrassová kapela

Blu

eGate

vedena Ilon Leichtovou. Kapelnici s baskytarou zcela jistě žádný muž nepřehlédne a přidá –li se i její hlas, srdcem a duší spojený se slavnou Dolly Parton, je z toho docela příjemný večer plný rytmu. Stejně jako Sekvoj, tak i BlueGate si odbyla svou premiéru na nádvoří zámku úspěšně. S omluvou pořadatele vystoupila jako poslední kapela **Cop**, vedená řádku let manželem kapelnice předchozí kapely, Míšou Leichtem. Zde bylo evidentně porušeno pravidlo, že manželé by neměli být spolu na jednou pracovišti, ale i to se stává. Jenže tím, kdo to všechno překazil byla příroda, protože po několika písních i do Telče přišel avizovaný liják s kroupami a Cop nedohrál.

Pro mě posledním dnem festivalu bylo pondělí 3. srpna. Odpolední Kocouří scénu obsadilo šest děvčat z Velkého Meziříčí, která si říkají **Sextet 6 TET**. Tento soubor vznikl redukcí většího smíšeného sboru. Podle webových stránek mají členky souboru zatím dohromady 11 dětí. Nejedná se však pouze o sbor, ale TETY jsou podporovány kapelou ve složení kytara, elektrická basa a bicí. Repertoár bych označil jako „smíšené zboží“ a je znát léta sborového zpěvu. Jen jsem cítil, že tvář kapely není vyhraněná, jako tomu bylo například u Voxtetu, či u v Telči nepřítomného souboru Toast singers.

Pro mě bylo překvapením, že jako druhé účinkovalo plakátově nehlášené duo **Nestiháme**, které v Telči nikdy nechybí. Jako vždy Petr Ovsenák a Jan Řepka potěšili své fanoušky a ty,

Telči, nashledanou!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 04 Srpen 2009 20:50

kterí je dosud nepoznali zcela jistě donutili je slyšet a vidět znovu.

Večer patřil jako první kapele **Jauvajs**, která kdysi dávno na zámku účinkovala, ale posle

dní dobou jen na Kocouří scéně. Jauvajsové nedávno křtili další desku a na křest si mimo jiné pozvali taneční soubor Coiscéim. Nebylo proto jinak možné, než si vzít s sebou tento soubor irských tanců a stepu i na zámecké pódium. Jauvajsové prokázali, že na zámku měli hrát již dávno. Publikum bouřlivě vyžadovalo přídavky, ale na jeviště již měla vstoupit další kapela, pražská **Asonance**. Asonance existuje již 32 let a prakticky aplikuje generační obměnu. Blondřatá Klára Laštovičková přesvědčila publikum o svém pěveckém talentu, a stejně tak již delší dobu úspěšně zvládá flétnu i Anna Rábová. Asonance kromě „povinného repertoáru“ seznámila publikum i se třemi skladbami z připravované nové desky. Byl to večer, kterému přálo počasí i dramaturgie, tedy večer velmi povedený.

Posledním představením, které jsem letos v létě v Telči viděl, bylo vystoupení kapely **Žamboši**. Krom toho, že Jan Žamboch prodloužil účes, hrají Žamboši delší dobu jako trio, kdy za bicími a perkusemi citlivě „vaří“ Jura Nedavaška a Stanislava Žambochová se doprovází na akordeon. Před časem vydali Žamboši svou druhou desku s názvem

Přitahuje

. Deska zněla po nutné dávce klasiky ve druhé polovině pořadu. Je to jiné, ale je to stále ten hledající a nacházející Jan Žamboch, hrající si s melodiemi a se svou láskou češtinou. V nepříliš početném publiku seděl za mnou i Pepa Streichl, jehož vystoupení bohužel již v Telči neuvidím.

Letošní ročník Prázdnin v Telči mě po koncertu doprovázel kapkami deště. Jako vždy nastává fáze těšení se na další ročník festivalu. Tak za rok nashledanou.